

Arrest

nr. 249 501 van 22 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. D'HAENE
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies)

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAENE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 februari 2021 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: O.

Voornaam: T. O.

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Nigeria

ALIAS: P. P. (...), geboren op 12.10.1983 te Lagos, onderdaan van Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene beschikt over een paspoort en verblijfstitel met verschillende identiteiten.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene werd op 26.11.2020 aangehouden voor prostitutie-exploitatie van andermans prostitutie, mensenhandel, heling en prostitutie-aanwerving van meerderjarige of minderjarige (+ poging), feiten waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden. Betrokkene werd hiertoe op 24.12.2020 uitgeleverd vanuit Oostenrijk. De feiten getuigen van een manifest criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit, doordat mensen als koopwaar worden beschouwd met het oog op het eigen geldgewin. Gezien de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Brugge op 14.01.2021.

Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Betrokkene blijkt in de gevangenis virtueel bezoek te hebben ontvangen van zijn echtgenote, J.. Zij kon niet meteen teruggevonden worden. Zijn partner heeft op het moment van dit schrijven dan ook geen recht op verblijf in het Rijk. Indien betrokkene zich toch wenst te beroepen op de bescherming van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient het volgende te worden opgemerkt. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden

geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM.

Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene dit gedaan heeft. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn partner geen verblijfsrecht hebben in België, kan betrokkene ook niet voorhouden van haar gescheiden te worden.

Zijn echtgenote zal bij zijn vrijlating eveneens het Belgisch grondgebied moeten verlaten. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Uit het administratief dossier blijkt bijkomend dat de betrokkene mogelijks internationale bescherming geniet in Frankrijk. Er kan dan ook besloten worden dat de betrokkene zich naar Frankrijk kan begeven indien hij niet zou wensen terug te keren naar zijn land van herkomst. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene blijkt tenminste sinds 24.12.2020 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene beschikt over een paspoort en verblijfstitel met verschillende identiteiten.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene werd op 26.11.2020 aangehouden voor prostitutie-exploitatie van andermans prostitutie, mensenhandel, heling en prostitutie-aanwerving van meerderjarige of minderjarige (+poging), feiten waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden.

Betrokkene werd hiertoe op 24.12.2020 uitgeleverd vanuit Oostenrijk.

De feiten getuigen van een manifest criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit, doordat mensen als koopwaar worden beschouwd met het oog op het eigen geldgewin.

Gezien de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene werd op 26.11.2020 aangehouden voor prostitutie-exploitatie van andermans prostitutie, mensenhandel, heling en prostitutie-aanwerving van meerderjarige of minderjarige (+poging), feiten waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden.

Betrokkene werd hiertoe op 24.12.2020 uitgeleverd vanuit Oostenrijk.

De feiten getuigen van een manifest criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit, doordat mensen als koopwaar worden beschouwd met het oog op het eigen geldgewin.

Gezien de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene blijkt tenminste sinds 24.12.2020 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene beschikt over een paspoort en verblijfstitel met verschillende identiteiten.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene blijkt tenminste sinds 24.12.2020 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene beschikt over een paspoort en verblijfstitel met verschillende identiteiten.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Frankrijk. Mocht de overname door Frankrijk niet mogelijk zijn, om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Nigeria."

1.2. Op 15 februari 2021 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam: O.

Voornaam: T. O.

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Nigeria

ALIAS: P. P. (...), geboren op 12.10.1983 te Lagos, onderdaan van Nigeria

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 15.02.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene blijkt tenminste sinds 24.12.2020 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene beschikt over een paspoort en verblijfstitel met verschillende identiteiten.

Betrokkene werd op 26.11.2020 aangehouden voor prostitutie-exploitatie van andermans prostitutie, mensenhandel, heling en prostitutie-aanwerving van meerderjarige of minderjarige (+poging), feiten waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden.

Betrokkene werd hiertoe op 24.12.2020 uitgeleverd vanuit Oostenrijk.

De feiten getuigen van een manifest criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit, doordat mensen als koopwaar worden beschouwd met het oog op het eigen geldgewin.

Gezien de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Brugge op 14.01.2021.

Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Betrokkene blijkt in de gevangenis virtueel bezoek te hebben ontvangen van zijn echtgenote, J.. Zij kon niet meteen teruggevonden worden. Zijn partner heeft op het moment van dit schrijven dan ook geen recht op verblijf in het Rijk. Indien betrokkene zich toch wenst te beroepen op de bescherming van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient het volgende te worden opgemerkt. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM.

Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit

het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene dit gedaan heeft. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn partner geen verblijfsrecht hebben in België, kan betrokkene ook niet voorhouden van haar gescheiden te worden.

Zijn echtgenote zal bij zijn vrijlating eveneens het Belgisch grondgebied moeten verlaten. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Uit het administratief dossier blijkt bijkomend dat de betrokkene mogelijks internationale bescherming geniet in Frankrijk. Er kan dan ook besloten worden dat de betrokkene zich naar Frankrijk kan begeven indien hij niet zou wensen terug te keren naar zijn land van herkomst. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Gezien de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Wat betreft de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, wijst de Raad er ter terechtzitting op dat tegen deze beslissing geen dergelijke vordering kan worden ingesteld. Zo heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 gesteld:

“B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel.

Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018).

B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).

B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan.

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.”

Gelet op voorgaande is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen het inreisverbod dan ook onontvankelijk. Ter terechtzitting beaamt de advocaat van verzoekende partij voorgaande.

2.2. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

2.3. De Raad wijst er verder op dat, wat betreft de eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing), artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat de vordering hoogdringend is aangezien zij opgesloten is met het oog op verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.4. In twee middelen betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.2. schorsing bij UDN van de bijlage 13 septies

2.1.1. eerste middel: het vermoeden van onschuld (artikel 6.2. en art. 6.3.c. E.V.R.M.)

a. eerste onderdeel: verzoeker betwist elke betrokkenheid bij de strafbare feiten en is niet veroordeeld. Hij is alleen ‘verdachte’

1.- Verzoeker herneemt het standpunt dat hij eerder reeds heeft uiteengezet tijdens het verhoor bij de Politie van Brugge en tijdens de verdere strafprocedure. Hij benadrukt dat:

- hij in ieder geval niets te maken heeft met mensenhandel, aanwerven van meerderjarigen met het oog op het plegen van ontucht of prostitutie én mensensmokkel en daar ook niet langer voor vervolgd wordt. Voor die misdrijven waarvan hij aanvankelijk verdacht werd, vroeg het Openbaar Ministerie niet de verwijzing naar uw Rechtbank

- hij zich niet schuldig heeft gemaakt aan welk witwas misdrijf dan ook. Aanvankelijk werd in de omschrijving van de drie witwas misdrijven (aanhouding tot verstek en EAB) melding gemaakt van nog nader te bepalen hoeveelheden geld. In de eindvordering is alleen nog sprake van concrete witwas misdrijven E1, F1 en G1 en zou het alleen nog gaan om 100 € en 1.000.000 Nigeriaanse Naira (omgerekend 2.186 €).

2.- Verzoeker herneemt het pleidooi van zijn raadsman en zijn opmerkingen tijdens de zitting van de Raadkamer van 29 januari 2021:

- verzoeker is een erkend politiek vluchteling in Frankrijk. Hij woont in Frankrijk (zie bewijs van zijn huurovereenkomst (stukken 6-7). Hij heeft een voertuig in Frankrijk (stuk 8) en volgde er een integratiecursus (stuk 9)

- hij werkt in Frankrijk en geregeld ook in België als kapper (stuk 10) en houdt zich sporadisch in België (via de haven van Antwerpen) bezig met de export van auto's naar Nigeria (stuk 11).

- hij heeft omwille van professionele en sociale contacten in Frankrijk en België en omwille van zijn kappersactiviteiten kent hij een aantal andere verdachten. Uiteraard zonder dat hij op de hoogte was hun ‘criminele’ activiteiten

- omwille van bepaalde geldtransacties (dmv van zijn professionele activiteiten, hij leende ook sporadisch geld aan andere Nigerianen) gebeurde het wel eens dat er gesprekken waren via sms (berichten, WhatsApp-berichten). Hij heeft nooit geld witgewassen van criminele activiteiten en dat wordt ook niet aangetoond. Hij wordt ook niet beschuldigd door andere verdachten

- verzoeker is ten onrechte in dit ‘massa-dossier’ betrokken geraakt en maakt geen deel uit van een criminele organisatie.

3.- Het vermoeden van onschuld, dat is opgenomen in artikel 6.2. E.V.R.M., verzet er zich tegen dat een bijlage 13 septies aan verzoeker wordt betekend en ten uitvoer wordt gelegd, terwijl niet is aangetoond dat hij strafbare feiten heeft gepleegd. Het louter verdacht zijn van bepaalde misdrijven kan het opleggen van een bijlage 13 septies niet staven.

4.- Verder merkt verzoeker op dat:

- hij zich niet beroept op artikel 8 E.V.R.M. Zijn partner verblijft niet in Frankrijk en ook niet in België

- hij internationale bescherming in Frankrijk geniet en een geldig verblijf in Frankrijk heeft

- in het vonnis van de Correctionele Rechtbank van West-Vlaanderen, afdeling Brugge, van 10 februari 2021 bepaald is dat hij vrijgelaten kan worden onder voorwaarden. Dit onder meer na betaling van een borgsom. Die reed op 13 februari 2021 is betaald

b. tweede onderdeel: geen gevaar voor de openbare orde

1.- Verzoeker benadrukt dat hij

- een stabiele relatie heeft en drie maanden geleden vader geworden is (omwille van zijn arrestatie kon hij zijn zoon nog niet erkennen)*
- een woning in Frankrijk huurt (hij woont er als erkende vluchteling)*
- als kapper werkt in een kapperszaak van een Franse mevrouw (hij knipt klanten met Afrikaanse roots en is ook gespecialiseerd in het maken van pruiken). Hij legt een stuk 12 voor (arbeidsovereenkomst + loonfiches). Hij heeft geen geldtekort.*

2.- In het geval van verzoeker is er geen sprake van een schending van de openbare orde. Noch in het verleden, noch is er gevaar dat hij de openbare orde zou schenden in de toekomst.

3.- Het vermoeden van onschuld geeft verzoeker garanties dat hij zich ten allen tijde in de strafprocedure persoonlijk en met bijstand van zijn advocaat kan verdedigen. De bijlage 13 septies belemmert hem daarbij en schendt art. 6.2., maar ook art. 6.3.c. E.V.R.M. De zaak is hoogdringend omdat verzoeker werd vrijgelaten onder voorwaarden en op die manier samen met zijn raadsman zijn verweer en verdediging kan voorbereiden, wat hem nu belet wordt.

2.1.2. tweede middel: schending van art. 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

1.- Verzoeker benadrukt dat de motivering in de bijlage 13 septies niet afdoende is. Door alleen maar te verwijzen naar een strafdossier waarin verzoeker – ten onrechte - is betrokken, toont de DVZ onvoldoende aan dat hij administratief moet opgesloten worden

2.- Bovendien zijn er enkele manifeste bepalingen opgenomen in de bijlage 13 septies. Zo benadrukt verzoeker dat:

- hij wordt niet meer vervolgd voor mensenhandel, prostitutie en mensensmokkel, zodat er geen sprake is van een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van mogelijke slachtoffers en de ernst van beweerde strafbare feiten anders moet beoordeeld worden*
- hij zich niet beroept op een gezinsleven in België*

3.- De DVZ schendt met de bestreden beslissing art. 3 van de vermelde wet."

Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.5. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Zo wordt een motivering in rechte voorzien, met name artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en wordt tevens feitelijk gemotiveerd dat verzoekende partij niet in bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten om in het Rijk te verblijven – zij beschikt over een paspoort en verblijfstitel met verschillende identiteiten – en verder dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden waarbij erop gewezen wordt dat zij op 26 november 2020 aangehouden werd voor feiten van prostitutie-exploitatie, mensenhandel, heling en prostitutie-aanwerving van meerderjarige of minderjarige (+poging) en zij voor deze feiten mogelijks

veroordeeld kan worden. De verwerende partij wijst er daarbij op dat *“De feiten getuigen van een manifest criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit, doordat mensen als koopwaar worden beschouwd met het oog op het eigen geldgewin. Gezien de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”* Verder heeft de verwerende partij gemotiveerd omtrent de specifieke feitelijke situatie van verzoekende partij. Zij maakt tevens toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet en motiveert waarom verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven, met name omdat er in haar hoofde een risico op onderduiken bestaat daar zij na haar illegale binnenkomst haar verblijf niet heeft trachten te regulariseren, zij zich bedient van verschillende identiteiten en zij geacht wordt een gevaar te zijn voor de openbare orde.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan op het eerste gezicht niet worden vastgesteld.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.6. Verzoekende partij betoogt dat zij elke betrokkenheid bij strafbare feiten betwist en wijst erop dat zij niet veroordeeld is. Zij wijst erop dat zij voor bepaalde feiten niet werd doorverwezen. Er is enkel nog sprake van witwasmisdrijven doch zij is ten onrechte in dit dossier betrokken geraakt en zij maakt geen deel uit van een criminele organisatie. Zij meent dat het vermoeden van onschuld is geschonden.

2.7. De Raad acht het vooreerst geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij meent dat de aanhouding van verzoekende partij omwille van strafbare feiten doet getuigen van een gedrag in hoofde van verzoekende partij waaruit blijkt dat zij de openbare orde kan schaden nu uit deze feiten een criminele ingesteldheid naar voren komt.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat stond. Dit wordt door de verzoekende partij ook niet betwist. Verzoekende partij werd aangehouden op verdenking van:

“-prostitutie-exploitatie van andermans prostitutie (art.380bis, al. 4- 382 SWB)

-Mensenhandel

-heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SWB (witwassen) Art. 505 al 2 SWB

-prostitutie – aanwerving van meerderjarige of minderjarige (+ poging) Art. 380bis al. 1 – 382 SWB”
(zie administratief dossier).

Overeenkomstig artikel 16, § 5 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, vaardigt de onderzoeksrechter een aanhoudingsbevel uit wanneer hij het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld vaststelt. Het gegeven dat een onderzoeksrechter aldus ernstige aanwijzingen van schuld kon weerhouden – wat weliswaar niet impliceert dat de verzoekende partij reeds schuldig werd bevonden – vormt in deze dan ook een indicatie dat haar aanhouding niet zonder meer berustte op een vergissing.

Verzoekende partij stelt wel dat bepaalde feiten niet meer worden weerhouden door het Openbaar Ministerie maar dit doet geen afbreuk aan het feit dat er in haar hoofde wel nog steeds strafbare feiten worden weerhouden inzake witwassen (heling). Verzoekende partij ontkent ook niet dat zij – zoals blijkt uit het administratief dossier - slechts in vrijheid werd gesteld mits betaling van een borgsom. Verzoekende partij wijst er zelf ook op dat zij in kader van haar invrijheidstelling bepaalde voorwaarden moet naleven. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat er ten aanzien van haar geen ernstige aanwijzingen meer zouden bestaan inzake het gepleegd hebben van bepaalde strafbare feiten.

Verzoekende partij tracht met haar betoog waar zij stelt dat inzake de witwas misdrijven enkel nog sprake is van bepaalde witwas misdrijven voor een som van 2186 euro de feiten waarvoor zij mogelijks veroordeeld kan worden te minimaliseren, maar zij ontkent daarmee niet dat zij wel degelijk verdacht wordt van het gepleegd hebben van deze feiten en dat uit haar gedrag aldus een criminele ingesteldheid naar voren komt. Ook haar ganse betoog inzake haar professionele activiteiten, haar verblijf in Frankrijk en haar relatie alsook dat zij ten onrechte in het gerechtelijk dossier betrokken is geraakt doet geen afbreuk aan het feit dat zij nog steeds verdacht wordt van het gepleegd hebben van bepaalde strafbare feiten en dat zij daarvoor *“mogelijks veroordeeld kan worden.”* Uit het loutere gegeven dat bepaalde feiten niet meer weerhouden werden kan ook niet – zoals de verzoekende partij wil voorhouden – blijken dat de feiten waarvan zij nog steeds verdacht wordt – niet afdoende zijn om toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Immers komt uit deze feiten nog steeds een criminele ingesteldheid naar voren en verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat het niet zou gaan om voldoende ernstige feiten.

2.8. Verzoekende partij meent voorts dat het vermoeden van onschuld wordt geschonden, maar de Raad wijst erop dat het vermoeden van onschuld niet belet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Waar verzoekende partij betoogt dat artikel 6 EVRM haar het recht geeft om in de strafprocedure haar verdediging persoonlijk of door bijstand van een advocaat te voeren, wijst de Raad erop dat artikel 6, § 3 van het EVRM een beklaagde doeltreffende juridische bijstand bij een strafprocedure garandeert, maar hem niet het recht geeft om zelf te beslissen hoe zijn verdediging moet worden geregeld. Het gegeven dat niet vrij kan worden gekozen uit een van de alternatieven die zijn opgenomen in dit verdragsartikel – zelf verweer voeren of zich laten verdedigen – impliceert niet automatisch dat deze verdragsbepaling wordt miskend (cf. EHRM 20 januari 2005, 63378/00, § 65, Mayzit v. Rusland). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij zich in de strafprocedure laat bijstaan door een advocaat. Uit niets blijkt dat deze de verdediging van verzoekende partij niet naar behoren kan uitvoeren. Verder dient gesteld dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing ook rekening heeft gehouden met het feit dat er een gerechtelijk dossier is en gemotiveerd heeft dat, indien de verzoekende partij daarvoor persoonlijk aanwezig moet zijn, *“het (...) mogelijk (is) om, voorzien van de nodige identiteitsdocumenten, terug te keren naar België.”* Verzoekende partij toont geenszins aan dat, indien noodzakelijk, zij niet tijdig zou kunnen terugkeren naar België in het kader van de strafprocedure. De Raad wijst er louter ten overvloede nog op dat ook het gegeven dat verzoekende partij een inreisverbod werd opgelegd aan voorgaande geen afbreuk doet nu conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet verzoekende partij de opheffing of opschorting ervan kan vragen.

2.9. Ook waar verzoekende partij betoogt dat door de bestreden beslissing de beslissing van de correctionele rechtbank om haar vrij te laten niet gerespecteerd wordt, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een administratiefrechtelijke beslissing betreft en het tot de bevoegdheid van de verwerende partij behoort om verblijfsrechtelijke beslissingen te nemen. Waar verzoekende partij het oneens is met het feit dat daar een vrijheidsberoving aan gekoppeld is, wijst de Raad er nogmaals op dat hij niet bevoegd is voor de vrijheidsberovende maatregel gelet op artikel 71 van de vreemdelingenwet.

2.10. Verder blijkt ook uit niets dat verzoekende partij de aan haar invrijheidstelling gekoppelde voorwaarden niet zou kunnen naleven omwille van de bestreden beslissing. Zoals blijkt uit het administratief dossier is één van de voorwaarden dat verzoekende partij vast verblijf houdt in Frankrijk. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij naar Frankrijk zal worden teruggeleid. Ook duidt de verzoekende partij niet hoe de bestreden beslissing haar zou verhinderen aan de overige voorwaarden, zijnde

“-goed gedrag

-geen nieuwe feiten

-zich laten begeleiden

-contactverbod met de andere personen in het dossier” (punt 7, feitelijke uiteenzetting verzoekschrift) te voldoen.

Zoals hoger reeds gesteld verhindert de bestreden beslissing verzoekende partij evenmin – indien haar persoonlijke aanwezigheid vereist is – daaraan te voldoen.

2.11. Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij op het eerste gezicht niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of foutieve wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en dat er aldus in haar hoofde sprake is van een gedrag waarmee zij de openbare orde zou kunnen schaden.

2.12. Waar verzoekende partij betoogt dat zij geen schending van artikel 8 EVRM inroept, kan de Raad daar slechts akte van nemen. Verzoekende partij aanvaardt aldus dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geen schending inhoudt van artikel 8 EVRM. Het loutere feit dat in de bestreden beslissing motieven zijn opgenomen inzake artikel 8 EVRM waarmee zij het niet eens is omdat zij zich niet beroept op een gezinsleven in België doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing en schendt geenszins de motiveringsplicht.

2.13. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, op het eerste gezicht ongegrond.

2.14. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, werd aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.15. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

S. DE MUYLDER